

En record del Candi

Perdre un fill és una de les experiències més doloroses a les que pot portar la vida. Nosaltres teníem un únic fill, el Candi, i l'hem perdut.

La soledat, la buidor, la tristor, l'enyorança... han estat els sentiments que han omplert els nostres cors les darreres setmanes. Ara un xic més serens volem retre homenatge al nostre fill i agrair a tota la ciutat tot el que ha fet en aquests moments tant difícils.

El Candi, va estar sempre un home lluitador, treballador, humà, honrat i fidel als seus principis i als seus amics. Arrel de la seva mort hem pogut rebre mostres molt directes dels fruits d'aquesta manera de ser i d'actuar.

La tristor de la seva pèrdua ha estat dolçament acompanyada per nombroses mostres d'afecte, de suport, i de valoració d'una feina ben feta per una bona persona. Aquest és el principal record que ara ens

acompanya i que ens ha servit per poder tirar endavant.

L'homenatge que tothom li ha fet, ens ha fet sentir-nos orgullosos del nostre fill, i com ell ho hagués volgut fer, volem agrair a tothom aquest suport.

A l'Àngel Ros, alcalde de Lleida i persona que va dipositar en el Candi la seva confiança política i en qui el Candi sempre va trobar suport. Als seus companys i companyes del PSC amb qui va fer una aposta de vida i de compromís social i ciutadà. A totes i tots els regidors de la Paeria, qui independentment del seu color, ens han acompanyat aquests dies i amb qui ell havia compartit projectes plurals. A les companyes i companys de feina a la Regidoria de Serveis Personals i Salut Pública, col·laboradors i ja amics, com ell deia, que han estat prop nostre i sempre al seu costat.

A les diferents institucions de Lleida, Catalunya i Espanya que ens han fet arribar el

seu condol.

Als representants de totes les entitats de la ciutat a qui ell acompanyava en vida i pels qui apostava fermament i que ara ens han fet arribar innumerables mostres d'afecte i de suport. D'una manera especial a totes les entitats de persones amb discapacitats a les que el Candi es sentia, inevitablement, molt proper. A ASPID i cadascuna de les persones que formen part d'aquest equip humà d'amics del Candi amb qui ell va començar una nova etapa de la seva vida i amb qui ha compartit projectes, il·lusions i batalles. A les llars de jubilats per qui ell sentia una especial complicitat.

A la premsa i als mitjans de comunicació, en general, que tant exquisidament ha tractat aquests dies la mort del nostre fill.

Als seus amics i amigues d'ara i de fa temps. A la nostra família, veïns i amics que ens han acompanyat en tot moment.

I a totes les persones anònimes que una a una ens han fet arribar les seves mostres d'afecte, suport i condol.

El Candi ja no és físicament entre nosaltres. Ens ha deixat un gran buit, però el seu esperit continuarà viu.

Ens omple d'orgull veure la feina en la que ell ha aportat alguna cosa, veure el reconeixement de la ciutat, sentir de prop la valoració de nombroses persones.

Esperem que els projectes en que ell ha cregut, apostat i confiat puguin tirar endavant.

Per tot això i més: Gràcies ciutat de Lleida de la nostra part i de ben segur de la del Candi, sigui on sigui.

Candido Villafaña i Mª Dolors Arboles

PARES DEL CANDI VILLAFANA

Presons: tota una descongestió... mental!

S'ha posat en marxa un nou centre, Brians-2, que, si ens

atenim a les declaracions dels nostres responsables, serà la solució més meravellosa a la massificació que patim. No vull lliurar de culpes a l'anterior govern convergent, que va practicar una política penitenciària lamentable, però hem d'atorgar a cadascú el que li pertoca: Brians-2 va ser projectat i pressupostat amb els convergents i, quan ja estem a la segona legislatura del tripartit, n'és l'únic que s'ha obert.

De forma reiterada s'han fet declaracions afirmant que Brians-2 descongestionarà la resta de centres. Prenent com a punt de partida la data d'abril de 2005, quan van començar les obres, i utilitzant dades del Departament de Justícia, podem afirmar que els nostres responsables no diuen la veritat. Al mes d'abril de 2005 la població reclusa a Catalunya era de 8.252 interns. Ja llavors la situació era extrema i la construcció del centre era prioritària. Quan es va inaugurar el centre, al

juny de 2007, la població reclusa havia pujat a 9.338 interns. Una diferència de més de 1.100 interns. Si la capacitat prevista de Brians-2 és de 1500 interns, de descongestió no en tindrem. Sembla ser que la Model serà el centre a descongestionar. Aquest nou centre absorirà justament el creixement de població reclusa hagut durant el temps que ha trigat a construir-se. De descongestió, res de res; De tancament de La Model, ni parlar-nej

Una altra qüestió debatuda de forma reiterada és el paper jugat per la immigració il·legal en aquest creixement i la seva relació amb els delictes. La major part de la immigració il·legal és fruit de la falta de solidaritat del món desenvolupat, de la misèria i gana del tercer, o el quart, món i de la falta d'ajuts dels països més rics. Però és d'una innocència infinita creure que tots venen amb bones intencions. Més val no comentar experiències tretes del nostre

LA MAÑANA es una publicación plural y abierta a todo tipo de opiniones. En esta sección se publicarán todas aquellas cartas que vayan debidamente identificadas y que sean de interés general. No se publicarán cartas con seudónimos o iniciales. Los originales deben presentarse mecanografiados a doble espacio y no superar las treinta líneas de extensión. En caso contrario, LA MAÑANA se reserva el derecho a resumirlas.

El envío de textos a esta sección implica la aceptación de estas normas. No se mantendrá correspondencia con los remitentes de las cartas ni se devolverán los originales. cartes@lamanyana.cat

La Raïana 18-9-07